

STUDENTEN WEEKBLAD

12^e Jaargang.

No. 18.

HOOFDREDACTEUR: J. E. A. DE VOGEL.
REDACTEURS: H. G. NOLEN, H. TH. BAART DE LA FAILLE,
C. A. PIEK, C. TELLEGEN, B. STEPHAN.
VAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: J. C. M. WIJSMAN.

Donderdag

17 Febr. '10.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W.
WALTMAN J.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: v. Leeuwenhoeksingel 17.

Medewerker in zake Studiebelangen.

De heer C. J. POLDERMAN heeft als zoodanig bedankt en de heer J. C. M. WIJSMAN is in zijn plaats opgetreden.

Inhoud.

Iets over de Studie aan de T. H., door R.
Vereenvoudigde Spelling, door A. J. Korteweg.
Soc.-Dem. Studentenclub, 1e Openb. Vergadering, door C. T.
Aan den heer Ente, door Ernst Hijmans.
Aan den heer Stephan, door Ernst Hijmans.
Het „Erfurter Programm” geen grondslag voor Soc. Dem.
Studie? door H. T. M.
Corpsvergadering, 11 Februari 1910.
Tooneel. — Als de jonge wijn bloeit...., door H. G. N.
Studiebelangen.
Technische Hoogeschool.
Bibliotheek der S. P. — Nieuw aangeschafte boeken.
Correspondentie.
Berichten en mededeelingen.
Agenda.
Feuilleton. — Het Antwerpsch Congres, II, door R. v. I.

Iets over de studie aan de T. H.

Het artikel onder dit hoofd van B. S. in het S. W. van 10 Februari j.l. heb ik met genoegen gelezen. Met genoegen zeg ik, daar ook ik reeds lang heb gedacht, wat B. S. hier zegt.

Waarom ik er dan nooit over heb geschreven? Meer malen ben ik dat van plan geweest, maar vóór daartoe over te gaan, vroeg ik de meening van verschillende studenten. Hunne antwoorden waren echter alle van dien aard, dat ik den moed niet had, iets te schrijven. Zoolang er nog zoo weinig wordt gevoeld, hoe de studie hier wel zou moeten zijn en hoe niet, zoolang beschouwde ik een schrijven over een dergelijk onderwerp als vechten tegen de bierkade.

Nu heb ik echter het artikel van B. S. in het S. W. gelezen en ik kan niet nalaten hem mijn oprechte sympathie te betuigen.

Voor al waar hij zegt, dat aan de meeste studenten hier het essentiele van hoogere studie ontgaat, ben ik dat volkomen met hem eens. Het aantal studenten in Delft, dat zich alleen door „techn. stud.” op hun kaartje van burgerschooljongens onderscheiden, is inderdaad legio.

Niet echter in alle deelen ben ik het met B. S. eens. Zoo zou ik b. v. de wiskunde niet als hoofdwetenschap willen beschouwen, maar evenals de natuurkunde als hulpwetenschap. Beide zijn mijns inziens middel en niet doel.

Wel kon aan beide veel minder tijd worden besteed. Tot Kerstmis kon dan de wiskunde en natuurkunde in groote trekken worden behandeld, daarna kon men verschillende toepassingen maken op voorbeelden uit de praktijk.

Ook wat de technische vakken betreft bestaat er mijns inziens een noodeloos voorkauwen der stof. Het tot in de kleinste details behandelen van de meest gewone dingen op dit gebied kan immers nooit bevorderlijk zijn voor de studie.

Ook voor deze vakken zou ik de volgende regeling aan de hand willen doen: tot Kerstmis een behandeling in groote trekken, daarna eenige interessante voorbeelden uit de praktijk en deze dan nog eens tot in alle onderdeelen. De docenten konden aan de studenten een literatuuropgave doen, indien zulks noodig mocht worden geoordeeld. De studenten zelf konden zich dan in de onderwerpen inwerken, zoo, dat ze met Kerstmis van een en ander op de hoogte waren. De behandeling van interessante voorbeelden zou ongetwijfeld den meesten studenten aangenamer zijn, dan een uitgebreid relaas van alledaagsche dingen, die ieder in de studieboeken kan vinden. Ook zou het voor de vorming van den toekomstigen ingenieur zeer zeker veel meer waarde hebben.

Nu wil ik wel gelooven, dat vele studenten het prettiger vinden, alles op college te hooren vertellen. Zij hebben zich dan zelf maar weinig in te spannen en slechts te slikken, wat hen wordt toegediend. Dat zij zich met een regeling, als door mij aangegeven, niet zouden kunnen vereenigen, ligt voor de hand.

Maar dan vraag ik: hooren dergelijke jongelui in Delft thuis? Moeten zij de naam van de Delftsche ingenieurs hoog houden? Daartoe zijn zij immers toch niet in staat, hoogstens zijn ze geschikt voor teekwerk op een kantoor, van plannen door anderen gemaakt. Aan dergelijke jongelui kunnen we ons dus niet storen.

Waar B. S. het bestaan van de vele repetitoren in Delft toeschrijft aan het gemis van het begrip: universitaire studie, daar ben ik dit niet geheel met hem eens. Ik geloof wel degelijk dat de meesten een repetitor opzoeken om tijd te sparen. Vooral de oudere jaars weten over 't algemeen zeer goed, welk college ze noodig hebben en welk even goed en zeker sneller bij een repetitor is te verwerken.

Dat de meerdere vrije tijd nu steeds wordt gebruikt voor zelfstudie durf ik niet beweren, in vele gevallen zal dit niet geschieden, daar ben ik van overtuigd. De hoofdoorzaak van het bestaan van repetitoren echter blijft dan toch: tijd sparing.

Nu zal men wellicht zeggen, dat deze uitleg veel heeft van letterzifterij. Ik houd juist daarom aan mijn uitleg vast, om te doen uitkomen, dat de stof door een repetitor in veel en veel korter tijd wordt behandeld dan op de colleges, mijns inziens zonder daarom minder degelijk te zijn. Juist hier echter wordt zelfstudie en het verwerken der stof thuis geëischt.

Om in een paar woorden nog eens mijn idee omtrent de verandering van het onderwijs aan de T. H. samen te vatten:

- a. Ontdoen der stof van de vele details.
- b. Meer tijd voor voorbeelden uit de praktijk.

Ik geloof, dat door deze veranderingen de zelfstudie gebaat zou zijn en het peil der aanstaande ingenieurs verhoogd zou worden.

R.

Vereenvoudigde Spelling.

Allereerst wens ik enige woorden te richten tot U, Delftse studenten, die U tegenstanders noemt van de V. S. (Nieuwe Spelling heet het niet en is het niet!) Neem het mij niet kwalik, dat ik 1ste jaars ben; denk er aan dat de beweging in snelle opkomst is! — Gij studenten, zult niet komen

aandragen met het pruikenargument „het staat zo lelik”, evenmin als gij als bezwaar zult opperen, dat een keukenmeid in deze spelling evenmin fouten zal schrijven als gij. Integendeel, ge zult dit een grote vooruitgang vinden, en voelen, wat een reuzenstap dan naar meerdere volksontwikkeling gedaan is. Maar ge hebt andere bezwaren: „Waarom schrijft men dan niet zooals men spreekt?” Het antwoord is kort. „Omdat dit onmogelijk is, men moest dan wel 100 of meer letters hebben, en een fijn gehoor bovendien. Denk maar eens even om de verschillende klanken, door dezelfde letters aangeduid, in de volgende woorden: zee en zeer; zo en hoor; grond en stof! Bovendien moet men konsekvent zijn; men kan niet schrijven: dagen, dag in dag uit, en dan weer: dach. Evenmin „hij spreekt” en toch „hij word”. Dit begrijpt iedereen.

Ge zult beweren dat de taal armer wordt, omdat de afleiding der woorden verloren gaat. Dit mag zo zijn voor taalgeleerden; maar wie ziet nu nog „hand” in „thans”? Waarom die h dan maar niet weggelaten? Met thuis is het wat anders, daar is de h nog van betekenis, ook voor leken. Trouwens, niemand schrijft nu toch ook meer comptoir.

Verreweg de meest logiese, en grootste vereenvoudiging vind ik de weglating der buigingsuitgangen, waar die in het beschaafd Nederlands niet uitgesproken worden (men schrijve gerust „in den vreemde”). Wie ze wel laten horen, (ouderwetse mensen; predikanten in hun preek; dichters) voor hen geen reden ze ook niet te schrijven, zij zullen er trouwens geen moeite mee hebben. Wie heeft ooit, als hij op een trem stond te wachten, iemand tot hem horen zeggen: „daar komt ze aan?” Toch behoort men dat te schrijven.

Is 't niet meer dan bespottelijk, dan niemand (de Vries en te Winkel zelf niet uitgezonderd) zonder woordeboek zeker is van zijn zaak? Dat deze voor onderwijzers in 't Nederlands even onontbeerlijk zijn als log. tafels voor hun vakgenoten in wiskunde? — Studenten, gebruik uw verstand! Denk terug aan uw schooljaren; bespaar het nageslacht voor zo'n tijdverspilling. Er is zoveel nuttigers en mooiers voor hen te leren, de stumpers, die op hun 12de jaar volleerd zijn! Geloof me, ge zijt tegenstander omdat ge nooit over deze kwestie gelezen of gedacht hebt. Velen hebben de dwaaste voorstelling van ons streven. Laatst heeft iemand op een briefje, door mij aangeplakt in de T. H., het woord kollege veranderd in kolleesje! Ik hoop voor hem, dat dit uit overmaat van geest voortkwam, en hij niet te goeder trouw was.

Gerust, de verandering is zo groot niet. Op nog geen heel blz. staan alle regels (9 in getal) waarin de V. S. afwijkt van de tegenwoordige. Na een week toepassing garandeer ik ieder Kollwijjnse spelling, zonder een enkele fout.

En nu wend ik mij tot U, voorstanders van de K. S., want dat daarvan onder de 1200 ingeschrevenen enige tientallen voorkomen, staat vast. In de eerste plaats: pas de spelling toe, dat is de beste propaganda. Ik heb hem dit jaar reeds op het eindeksamen geschreven, zonder dat iemand er aanmerking op gemaakt heeft (Noord-Holland, Oost-kommissie). Zowat alle onderwijzers, en veel leraren zijn vurige voorstanders, waarom dan langer gearzeld?

FEUILLETON.

Het Antwerpsch Congres.

II.

Half tien zou de zitting van het congres beginnen, maar, zooals van studenten in het algemeen en van Hollandsche in het bijzonder te verwachten was, kwam ieder veel te laat na de vermoeiende Zaterdagavond. Toen ik om tien uur in de zaal kwam, waren er wel veel mensen, maar de Noord-Nederlandsche afgevaardigden, op wie men zoo hoogen prijs stelde, waren ver te zoeken. Het Comité had in zijn onnoozelheid niet eens een boodschap aan ons hotel gestuurd om de heeren op te porren, maar nu werd het toch zenuwachtig en liet per telefoon de achterblijvers oproepen. Ondertusschen maakte ik weer wat kennis en liet me voorstellen aan de drie sprekers van dezen morgen, Pol de Mont, Dr. Martin Rudelsheim en Lodewijk de Raet. Zoo langzamerhand daagden wat mensen met kleedjassen, insignes en bleeke gezichten op, eindelijk kwam ook Leiden, en het spel kon beginnen.

Als eenig vertegenwoordiger uit Delft werd ik verzocht op het podium plaats te nemen. Daar zat behalve het

Verder wilde ik U voorstellen aan de oproep van Groningen (in de Minerva geplaatst) gehoor te geven, en hier ook een afdeling te stichten. Geeft dus een teken van leven, opdat we daarover beraadslagen kunnen.

Ik heb enige brochuretjes over de V. S. tot mijn beschikking, die belangstellenden kunnen krijgen. Natuurlijk zal ik ook gaarne iedereen over deze kwestie te woord staan.

A. J. KORTEWEG,
Oude Delft 223.

Soc. Dem. Studentenclub. 1e Openbare Vergadering, 8 Februari 1910.

Verwacht van mij geen uitgebreid verslag, reeds zie ik vele lezers mopperen: Alweer dat socialisme. Korthed in deze zal dus ook het streven der vereeniging ten goede komen.

Vooraf dan een woord van hulde nu op deze vergadering bleek, hoe de club reeds in stilte gewerkt had en een volle zaal belangstelling kwam toonen aan het pas geboren en volgens sommigen misgeboren kindje. Hoe dit ook zij, het is een kindje van zijn tijd.

De voorzitter zette allereerst het standpunt der oprichters uiteen, zeide ons hoe zij meeleeften met den strijd van het socialisme in de groote maatschappij, hoe zij wenschten dat meerderen onzer zich die strijd zouden aantrekken en hoe h. i. een kern van overtuigde leden noodzakelijk was om andere met het socialisme in aanraking te brengen.

Het woord was daarna aan den heer J. W. Albarda. Deze wees ons allereerst op de groote verschillen tusschen het zoo vaak dooreen gehaalde utopische socialisme en het wetenschappelijk socialisme of Marxisme. Beiden willen verlossing van uitbuiting, beiden door afschaffing van privaateigendom; doch het eerste wil langs de weg der liefde en gezond verstand een door God bedoelde wereldorde, een heilstaat, bereiken; terwijl het tweede door de klassenstrijd de productie aan de gemeenschap wil brengen. Tevens leert het utopische soc. de meerderheid van de menschelijke geest en verstand over het maatschappelijke, terwijl het Marxisme het omgekeerde zegt en meent dat het maatschappelijk het verstand beheerscht.

Het Marxisme is een evolutieleer en met sprekende cijfers wordt ons nu aangetoond, hoe de voortbrenging zich samen-trekt in het grootbedrijf, hoe het aantal arbeiders in het grootbedrijf steeds grooter wordt en hoe ook het totaal aantal arbeiders sterk vermeerderd, cijfers ontleend aan Duitsche bedrijfsstellingen van 1882, 1895 en 1907 en die dus klinklaar bewijzen dat de voorwaarden voor de verwezenlijking van het socialisme geheel vanzelf vervuld worden. Maar dan moet nog de wilskracht aanwezig zijn het te verwezenlijken en daartoe dient onze organisatie, daartoe dient onze opheffing van het proletariaat. Noodig is een zelfbewuste klasse, hoewel ook het ontstaan daarvan door de huidige maatschappij-ontwikkeling wordt vergemakkelijkt.

Bestuur, er één voor elke studentenstad, de rest, sprekers, afgevaardigden, pers en congresleden zat door elkaar in de groote zaal.

De dichter Pol de Mont kreeg 't eerst het woord, om de welkomstrede uit te spreken en met geestdrift stapte hij de trappen van de verhooging op. Ik zie hem daar nog, de breede, gebaarde man, heen en weer wandelend voor de groene tafel, en ik hoor nog zijn donderende uitroep: „Commilitonen”. Hij, met Rodenbach, stichter van de Vlaamsche Studentenbeweging, herdacht de lange jaren van strijd voor men bereikt had, wat heden plaats vond, een bijeenkomst van alle Vlaamsche kringen aan inrichtingen van Hooger Onderwijs. Zijn zware stem dreunde door de zaal en als hij zijn machtig „commilitonen” deed hooren, ging er een schok door de zaal, een schok, die de ver-vlaamsching van de Gentsche Hoogeschool weer een eind vooruit zette.

Na hem sprak Dr. van der Perre, een Antwerpsch geneesheer, in het leelijke onwelluidende Vlaamsch, dat zoo'n struikelblok is voor de heele beweging. Doordat er geen beschaafde omgangstaal is, spreken vele Vlamingen in dialect, en dit maakt, dat hun vijanden zeggen: „het Vlaamsch is geen taal, alleen geschikt voor boeren”. Ik lasch hier deze opmerking even in, omdat dit werkelijk

De Verelendungstheorie wijst er op, hoe door neerdrukking eener klasse, deze zich des te sterker en des te spoediger zal opheffen.

Alles wijst dus naar het socialisme en hen, die beweren dat een staat gegrond op gemeenschappelijk bezit nooit goed bestaanbaar is, bewijst de spreker uit hedendaagsche voorbeelden dat arbeidsverdeeling en het ontbreken van de prikkel tot eigenbelang niet nadeelig werken. Ook bij gelijke verdeeling van het hedendaagsche inkomen (dat evenwel door betere arbeidsregeling sterk stijgen zou) komt men tot een goed gemiddelde, bovendien armoede is iets betrekkelijks en vindt zijn oorsprong in de tegenstelling tusschen rijk en arm. Is het grootbedrijf samengetrokken; zijn de arbeiders zelfbewust geworden dan wordt het socialisme gevestigd.

Het debat was zeer onbelangrijk, vermelden we slechts dat op het verwijt van den heer Prins: „gij zaait ontevredenheid”, de heer Albarda antwoordde: „dat verwijt wordt U ingegeven door een jeugdigen schroom, ik ben er trotsch op, beter ontevredenheid gebracht dan berusting gelaten met een beestenlot.”

Ik hoop hiermede de zakelijke inhoud der rede recht hebben doen wedervaren, maar moet nu mijn hartgrondigen spijt uiten dat er geen ander licht dan het socialistische van den spreker voor ons opging. Propaganda onder de vlag van wetenschappelijke bestudeering, dat is de opzet der vereeniging, dat was ook haar eerste vergadering.

Waar de spreker op een goed oogenblik als in een politieke vergadering ons toe bulderde: „Er is een krachtige wil groeiende, er is een klasse, die wakker wordt, er zullen groote dingen gebeuren. Beef voor de tijden die komen zullen wanneer ge U aan het oude vasthoudt, verheug U, wanneer ge met ons strijden wilt. Leef niet met de handen voor oogen en de kop in het zand, maar steek het hoofd op en ziet den horizon, die rood wordt. . . . Ze worden zich bewust, die arbeiders, die door uwe, helaas ook mijne, klasse behandeld zijn als beesten. . . .” daar had ik graag als in een politieke vergadering een bulderende interpellatie gehoord: „Met uw socialisme brengt ge geen verbetering” en daarna in een flink debat eens vernomen, waarom het socialisme niet zoo schoon en eenvoudig is, als deze spreker ons voorstelde, waarom de afloop van die klassenstrijd wel eens minder mooi en die staat zonder privaatbezit wel eens minder praktisch zou blijken.

C. T.

Aan den Heer Ente.

De heer Ente is voorzichtig! Bedachtzaam als Sancho Panza, die in een veilig hoekje zijn oogen en ooren sloot, als zijn heer aan 't vechten was. Gaarne zou ik hem voluit willen zeggen, hoé antipathiek mij die bezadigheid is — schande roepen over een „vrije” studentenwereld, waar zoo'n uiting vandaan komt.

Maar er rust op mij de plicht de bewering te ontzenuwen dat socialistten enkel maar schreeuwen kunnen. Daarom anders:

een punt van buitengewoon gewicht is; in antwoord aan een der sprekers, die hierop had gewezen, zeide de voorzitter, dat alle studenten-kringen zich er met alle macht op toelagden zoo zuiver mogelijk te leeren spreken en hun dialect af te leeren.

De dokter dan hield een redevoering over de belangrijkheid van het geldig maken van Nederlandsche diploma's voor België en omgekeerd, waardoor meer Belgen bij ons zouden komen studeeren. Deze lastige zaak wordt onderzocht door de Hollandsch-Belgische commissie, die werkt in het belang van de toenadering van Noord en Zuid.

Na hem kwam „Juffer” de Ghuchtenaere aan het woord, om over „de vrouwen in het Hooger Onderwijs” te spreken. 't Onderwerp was een pleidooi voor studie van meisjes aan universiteiten, voor ons misschien van weinig belang, maar voor België, waar nog geen enkele vrouw studeert en er pas één school bestaat om haar daartoe klaar te maken, was het dus te meer. Ook omdat daardoor het Vlaamsche meisje misschien medertijd zal worden onttrokken aan de pensionaten, waar haar moedertaal wordt veracht, zoodat zij die niet voldoende leert en in de toekomst haar kinderen niet in het Vlaamsch zal kunnen opvoeden. Ook de rede van Mej. de Ghuchtenaere, leerares aan dat eerste atheneum voor meisjes in Gent, werd luid toegejuicht en ik moet

Het gaat hier om 2 questies.

1e. Moet ieder die als student socialist is, zijn overtuiging aan den kapstok hangen als hij afstudeert?

2e. Vormt genoemde vraag, zelfs indien met ja beantwoord, een argument tegen de S. D. S. C.?

Dat het socialist zijn een jonge ingenieur zijn carrière niet vergemakkelijkt geef ik toe. Het getal van 99% voor de „afzakkers” lijkt mij echter door dit feit niet gerechtvaardigd. In de eerste plaats zijn er onder de vroegere socialistten in Delft nog een groot aantal, die op het oogenblik door hun krachtig optreden in den politieken strijd, een levend bewijs geven tegen de bewering dat men zijn idealen „op zou moeten bergen”.

Maar verder vergeet de heer Ente, dat „socialist” nog niet noodzakelijk beteekent „politiek voorman”. En ik zie niet in waarom de ingenieur die alleen maar stil zijn moreelen en geldelijken steun geeft aan de socialistische politiek, geen „socialist in de volle consequentie” is. Ja, ik weet wel dat men ook dien socialisten nog wel eens moeilijkheden in den weg legt. Maar ten eerste zijn ze hier lang niet zoo algemeen en vraag ik den heer Ente of hij dan van den ingenieur niet verlangt, wat elke arbeider doen kan: door vakorganisatie de heerschende vooroordeelen bestrijden!

Daarom, ik houd vol dat het in verreweg de meeste gevallen mogelijk is zijn S. D. overtuiging ook na zijn studententijd te houden, hoewel ik erken dat er eenige moed toe noodig is.

Maar zelfs in het tegengestelde geval zou het bestaansrecht der S. D. S. C. niet verminderen.

De grootste vijand van het socialisme is niet de principiële bestrijding, wel de z.g. domperstaktiek die, door zwijgen over de beweging de vooroordeelen in die richting laat voortbestaan.

Indien er nu weer studenten socialist worden, zullen zij ook in het geval van „afzakken” later, tenminste een studie op dit gebied achter den rug hebben. Ze leeren eens, vooral wat iemand die zich er buiten houdt mist: namelijk het zich indenken in het geval dat een ander socialist wordt.

Daarom mijnheer Ente, we richten hier niet maar alleen op een „socialistenfokkerij”. Bovenal trachten we te bereiken dat komende geslachten ingenieurs en fabrikanten, zool zelf misschien niet meer in de beweging, door eigen ervaring hebben leeren apprecieeren wat voor den wel-socialist is de verheffende beteekenis van zijn overtuiging.

Nog een ding uit uw artikel wil ik bespreken. Ge waarschuwt ons voor de verantwoordelijkheid die we op ons laden als anderen tot socialist worden gemaakt. Hiervoor verwijs ik u naar het slot van mijn repliek aan den heer Stephan. Ik voeg er de mededeeling bij dat om voldoende waarborg te hebben, dat niemand lid wordt „in een bevlieging”, wij altijd onze aspirantleden uitdrukkelijk wijzen op de mogelijke benadeeling van hun carrière.

ERNST HYMANS.

nog even vermelden, dat zij o.a. voorstelde een faculteit voor Huishoudkunde met een leergang van vijf jaar aan de universiteit toe te voegen. In Amerika schijnt het te bestaan, waarom ook niet, net zoo goed als de techniek toegepaste wetenschap!

Dr. Rudelsheim besprak daarna de toenadering van Nederland en België, zooals die wordt voorgestaan door de meergenoemde commissie. Men wil geen tolverbond, of een militair, maar aansluiting waar dit mogelijk is door onderlinge verlaging der post- en telefontarieven, enz. Hij vertelde dat hij elken zomer een Nederlandsch bad ging nemen en hoe hij zich dan ergerde aan de opschriften van vele winkels; het oude liedje, maar zoo lang de Nederlander niet Nederlandsch voelt zal er weinig aan te veranderen wezen. Merkwaardig was ook, wat hij zeide over de beschaving van Vlaanderen, dat men door het onderwijs in een vreemde taal twee eeuwen achter staat bij Noord-Nederland, hoewel de bevolking van den zelfden oorsprong is. Hij drong aan op steun uit het Noorden, ook omdat wij, Hollanders, daarbij veel van de Vlamingen konden leeren, die dichter bij de natuur staan, meer gevoel voor kunst hebben, zooals hun boeiende letterkunde en muziek wel bewijst.

Toen stond Joekes op, een der oud-inrichters van de vacantie-leergangen te Leiden, waar Vlamingen en Afrikaan-

Aan den Heer Stephan.

De hoofdinhoud van Uw repliek (vele lezers zullen met mij eens zijn dat gij wel degelijk daarin veel duidelijker zijt als in sprookje) blijft draaien om de kwestie der neutraliteit.

Op Uw bezwaren antwoord ik:

- 1e. De S. D. S. C. is minder eenzijdig dan gij denkt.
- 2e. Het niet innemen van een beginselstandpunt zou kwaad doen aan de levensvatbaarheid der club.

Punt 1. Indien de club haar aspirant-leden verwijst naar het Erfurter Programm dan verlangt zij daarom nog niet dat deze dit volgens de letter — als dogma — zullen aannemen. Zij staat dus niet zonder meer „op het standpunt van het E. P.” maar werkelijk op dat der internationale sociaaldemocratie. Er moest echter een concrete formulering zijn, om aan hen die lid werden, voor te leggen. Daarvoor werd na lange discussie tusschen de oprichters (niet 3 zooals gij abusievelijk aanneemt maar 10) het E. P. gekozen.

Daarom: zelfs al waren er „heele afdeelingen” (ik wacht nog steeds op nadere uitwerking van dit gezegde!) die het E. P. verwerpen dan is nog volstrekt niet gezegd dat de S. D. S. C. hun richting zou uitsluiten n.l. zoolang deze richting sociaaldemocratisch is.

Verder meent de heer Stephan dat de vrije kritiek benadeeld wordt. Hij vergeet dat — indien wij al aan de leiding der club (die bij de gewone leden berust) een beslisse richting geven — wij daarom nog lang niet hoeven „te beperken wat er verhandeld wordt” op de vergaderingen (hier zullen de niet socialistische buitengewone leden en entree-menschen trouwens wel altijd de meerderheid hebben).

Integendeel wij staan geheel op het standpunt van „Du choc des Opinions naît la Verité” en laten dus niet alleen debat toe, maar bevorderen het zooveel mogelijk.

Ik meen hiermee voldoende te hebben toegelicht dat er bij ons ruimte is voor heel wat verschillende opvattingen.

Punt 2. Is de bovengenoemde richting in de leiding noodzakelijk?

Een vereeniging als de S. D. S. C., die werkt voor de verspreiding van de gezonde ideën op een gebied waar een groote menigte bevooroordeeld is, kan alleen bestaan bij groote energie ontwikkeling. Hiertoe nu is noodig de best mogelijke samenwerking onder de leden; „allen voor één en één voor allen”. En dit kan niet gegeven worden door een vereeniging, „waarbij iedereen zich kan aansluiten in den vollen zin des woords” zooals de heer Ente zegt.

Neen! Iedereen kan van de werking der club profiteeren (daarvoor onze instelling van het buitengewoon lidmaatschap). Maar als alle halfbakken menschen deelnemen aan de leiding dan zou al gauw de futloze menigte de initiatief nemenden er uit gestemd hebben en zou men geen sprekers krijgen omdat wat voor den één „te rood”, voor den ander „te zwart” zou zijn.

ders, de laatste jaren, in September komen om daar het Nederlandsch als wetenschappelijke taal te leeren kennen. Hij wees op het groote nut dat door deze leergangen voor de toenadering was gesticht en wekte alle aanwezigen op propaganda te maken. In het beging wat duister, verliep zijn improvisatie zoo mooi, dat zijn naam als spreker gemaakt was.

Daar opeens stond dichter Pol de Mont weer „recht”. Hem was de aandrang te machtig geworden en staande voor de eerste rij stoelen met breede gebaren sprak hij over het verschil in geestesleven van Nederland en Vlaanderen. Alleen de Vlaamsche Hoogeschool kon daarin verandering brengen en weer deed zijn machtig woord een golf van geestdrift door de zaal gaan.

Toen heb ik ook nog even wat gezegd over de mogelijkheid van vacantie-leergangen in Delft, en ik heb daar — meegesleept door de geestdrift van het heele congres — beloofd alles in het werk te zullen stellen om dat te verwezenlijken nu het hier mogelijk is geworden door afschaffing der candidaats-examens na de zomervacantie.

Ondertusschen liep het tegen half twee en om veertien (twee uur) moesten we weer opstellen voor de vlaggenstoet en er stond nog een spreker op het programma. Men was te beleefd om zijn verhandeling te laten vervallen en het

De quantiteit leden zou gauw genoeg stijgen maar de kwaliteit juist daardoor dalen onder het bestaanbaarheidsniveau.

Want niet alleen om hun socialist-zijn prefereeren we onze tegenwoordige ledensoort.

Onze standpuntsbepaling — en meer nog het artikel over de antisocialistische moties en besluiten — werkt waarschuwend. Zij zegt tegen ieder die lid worden wil: Weet wel wat je doet!”

Maar de weinigen die over dien hinderpaal heen komen zijn dan ook lid in den volsten zin van het woord.

En daarom, al zou (wat ik niet geloof) de S. D. S. C. ondergaan, de oorzaak zal zeker niet liggen in haar beginselverklaring.

ERNST HYMANS.

Het „Erfurter Programm” geen grondslag voor Soc. Dem. Studie?

Het antwoord van den heer B. Stephan aan E. H. bevat de volgende zinsnede:

Echter het 1e deel van het E. P. is zeer uitgebreid en bevat meer dan dat, het bevat ook een opsomming volgens welke wegen de Sociaal-Democratie haar doel wil bereiken en op dit punt is het lang niet onaangestast gebleven.

In het eerste deel van het E. P. wordt als weg ter bereiking van het doel genoemd:

- 1°. het klassenstrijdstandpunt d. w. z. de vestiging der soc. dem. productiewijze is slechts het werk der arbeidersklasse.
- 2°. De strijd der arbeidersklasse is noodzakelijkerwijze een politieke strijd. De arbeidersklasse kan zonder staatkundige rechten haar economischen strijd niet voeren en haar economische organisatie niet ontwikkelen.

Onder Sociaal-Democraten moet men verstaan leden van politieke partijen, centraal georganiseerd in de zoogenaamde „Internationale”.

Velen zijn er die zich socialist noemen doch inderdaad geen sociaal-democraat zijn. Vele anarchisten b.v. Juister is 't dus te spreken van sociaal-democraten.

Het toelatingsbeginsel, ontworpen op het congres te Brussel en aangenomen op het Parijsche Congres 1900, luidt als volgt. (Ik citeer slechts gedeelten die voor het debat van belang zijn).

Seine (des Proletariats) Erhebung und Befreiung kann nur im Gegensatz zu den Trägern der kapitalistischen Wirtschaftsweise, die vermöge der ihr immanenten Gesetze zur Vergesellschaftung der Produktionsmittel führt, erfolgen, und das Proletariat muss daher der Kapitalistenklasse als Arbeiterklasse kämpfend gegenüberreten.

(Zie verder Tweede Blad).

congres besloot te blijven zitten met rommelende ingewanden om Lodewijk de Raet de plannen tot vervlaamsching van de Gentsche Hoogeschool te hooren voordragen. Omdat ik de rapporten over dit onderwerp van den geachten spreker gelezen had rommelde mijn maag dubbel. Ik vervloekte al wat congres was, als een troep praatgrage menschen; het werd twee uur, om half drie moesten we op het Stadhuis worden ontvangen, nog was de Hoogeschool niet vervlaamscht, eindelijk was het uit. Maar nog langer moest ik achter de groene tafel blijven zitten, want een der onder-voorzitters hield nog een soort openingsrede, toen schelde Jef de Smet voor het laatst en konden weg. We hadden heel weinig tijd en liepen het eerste kroegje het beste binnen, riepen daar om broodjes met kaas en vluchtten al etende daarmee de straat op achter de vlaggen aan naar het Stadhuis.

Zoo kwam het, dat alle Nederlandsche ambtelijk personagiën, zonder hooge hoed in den stoet liepen. Allemaal hadden ze, tegen den raad van de Antwerpenaars, dat ding meegebracht en nu ontbrak de tijd om hem te gaan halen. Maar het hinderde niets. De Vlaamsche student kent niet de stijve deftigheid van onze optochten. Bij hem loopt men bont dooreen achter de vlag en zingt uit volle borst. En zoo trokken we in willekeurige volgorde en ordeloos in de hoogste mate door de drukste straten naar het Stadhuis.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 17 FEBRUARI 1910. No. 18.

Unter den Mitteln (zur Erreichung des Zieles) weist der Kongress ins besondere auf die politische Tätigkeit, das allgemeine Wahlrecht und die Organisation der Arbeiterklasse in politischen, gewerkschaftlichen und genossenschaftlichen Gruppen etc. . . .

Is dit niet het typische standpunt van het „Erfurter Programm”? Lombart zegt dan ook terecht in zijn „Sozialismus und Soziale Bewegung” hierin duidelijk de hoofdtrekken van het Marxistische Socialisme te herkennen.

Deze resolutie werd aangenomen met algemeene stemmen op één na. (Die eene stem was van Rusland (Kritschewski) die een gedeelte der resolutie, betrekking hebbende op het Socialistische einddoel, anders geredigeerd wenschte).

Het eerste punt diende om de „utopisten” het tweede om de anarchisten buiten de internationale te houden.

Nog altijd geldt de Parijsche resolutie voor toelating tot het Internationaal Congres.

Ik zie dus niet in waarom het E. P. om deze geincrimineerde punten geen basis kan zijn tot vruchtbare studie der Sociaal-Democratie.

H. T. M.

Corpsvergadering 11 Februari 1910, te 7½ uur, Zaal 43 der T. H.

Aanwezig 9 leden.

De vergadering werd geopend en gesloten. Daar tusschen werden de afgetreden senatoren tot eere-leden van den senaat benoemd en de wetswijzigingen aangenomen. Geen discussie, wel werd een sprookje verteld.

TOONEEL.

„Als de jonge wijn bloeit”

Een blijspel hebben wij Maandag te zien gekregen; wij hebben gelachen om een serie geweldige dwaasheden, een blijspel echter, dat tegelijkertijd van een krachtige, ernstige tendens getuigt, een misschien enigszins overdreven voorbeeld geeft van wat zo algemeen in de maatschappij onder allerlei vormen zich voordoet.

Wilhelm Arvik, een kalm, fijn gevoelig man, is getrouwd en heeft drie dochters, Marna, Alberta en Helena. Zijn vrouw en hij hebben elkaar in hun engagementstijd en

Het weer was prachtig, de hemel helder blauw. We zwaaiden een straatje uit en net zag ik de prachtige Onze-Lieve-Vrouwetoren voor me en wilde me overgeven aan 't schoonheidsgevoel in mijn binnenste toen ik wreed aan mijn congresplichten werd herinnerd door een: „Zeg wat die vacantiëleergang in Delft aangaat” — En de weg verder naar de Gemeentepaats heb ik Groot-Nederland moeten dienen en weinig kunnen genieten van oud-Antwerpen. We stapten het plein op, trokken rond de allegorische bronzegroep van het „hand werpen” voor het Stadhuis en met z'n allen de breede stoepen op en het rijke gebouw binnen. Ik dacht aan het Amsterdamsche Paleis, ook eens door fiere kooplieden gesticht en ik was jaloersch dat hier al deze schoonheid nog aan het volk behoort en gebruikt wordt. Want het is daar niets geen zeldzaamheid dat een congres of „maatschappij” met vaandels optrekt naar het Raadhuis, om daar door Burgemeester en Schepenen te worden ontvangen.

Het heele congres stelde zich op in een groote zaal aan de voorzijde op de eerste verdieping, die alleen voor dergelijke ontvangsten wordt gebruikt. De vlaggen langs de ramen de officiële mensen in een halve cirkel voor de groene tafel, daarachter het congres, zoo stonden we, toen de zeven Bestuurderen van Antwerpen binnenkwamen.

het begin van hun huwelijk hartelik lief gehad. Zij, een wispelturig, zorgeloos meisje heeft zich tot de dichterlike, verstandige Wilhelm bijzonder aangetrokken gevoeld, en samen hebben zij geleefd in een wereld van dromen en liefde, waarin hij zijn verzen voor haar maakte. Maar later is zij belang gaan stellen in zaken, en deze tezamen met haar huishouden en haar kinderen hebben haar geheel in beslag genomen. Haar man is op de achtergrond geraakt. Zij leeft geheel met haar dochters, tezamen met hen gaat zij uit en viert feest, Wilhelm staat geheel buiten hun leven, hij wordt overal buiten gehouden en is als een vreemde in zijn eigen huis. Toen Marna, de oudste dochter ging trouwen heeft Mevr. Arvik zelfs de slaapkamer van haar man verlaten en heeft zij op de kamer van haar dochters haar intrek genomen. In deze omstandigheden nu begint het eerste tafereel.

Een schoon gegeven, voorwaar, een levenstafereel de naam des schrijvers waardig. Een tafereel, dat maar al te veel ook in werkelijkheid zal voorkomen, hoewel meestal gedeeltelik andersom, nl. de man, opgaande in vak en maatschappij, zijn tere, idealistische liefde vergetend, de vrouw geestelik eenzaam gelaten, nog voortlevend in hun vroegere schone bestaan, dat zij tezamen gehad hebben. Maar de schrijver heeft het geestelike en lichamelike niet willen scheiden, hij heeft willen uitdrukken, dat de ware liefde, zoowel naar geesteliks als lichamelike omgang verlangt. Dat op zich zelf legt al iets schoons in de bedoeling van het stuk. Om nu een persoon te tekenen, die geheel alleen was gelaten in zijn vroegere volmaakte liefde schijnt schrijver gemeend te hebben de man te moeten kiezen, vandaar de enigszins zonderlinge opzet van de vrouw die „zaken” heeft. Mij dunkt trouwens, dat een geheel opgaan in haar huishouden en haar kinderen ook reeds voldoende waren geweest om die vervreemding van haar man te bewerkstelligen.

Schrijver heeft die tendens er niet zo maar wat ingewerkt, maar ze ligt er dik op. In hoofdzaak ligt de weergave van de ongelukkige huweliksverhouding, in het huwelijk tusschen Wilhelm en zijn vrouw, maar merkwaardig is in dat van Marna, althans naar mij voorkwam, een absolute weerspiegeling te vinden van het leven van haar ouders. Bovendien drukt schrijver nog eens speciaal op de voor de liefde noodzakelike factor: hartstocht, als hij Wilhelm tegen Helena laat zeggen, of zij wel weet dat Ds. Hall een hartstochtelik man is.

Ik ben zo gekomen tot de weergave van schrijvers ideeën in het stuk. Dat die weergave duidelijk is zal niemand mij tegenspreken, dat ze het stuk daardoor interessant maakt, evenmin. Het is merkwaardig, dat de titel zo geheel geen betrekking heeft op die eigenlike strekking van het stuk. De volle titel is eigenlijk „Als de jonge wijn bloeit, dan gist het in de oude”. Deze titel nu slaat mijns inziens op de bijzaken, die nodig geweest zijn om van de ideeën een stuk te maken. Terwijl Arviks dochters jong en uitgelaten zijn, Alberta een liefde heeft met een zee-officier, Helena verliefd is, komen ook de oudere mensen in beroering. Ds. Hall wordt verliefd op Helena, en Arvik . . . ja, in hem verandert juist niets; het feit dat hij een beetje

Het congres werd aan den Burgemeester met eenige woorden voorgesteld en daarna deed deze, wat ik dezer dagen zoo dikwijls zag, hij greep naar zijn linker binnenzak, een bundel papier kwam te voorschijn, die plechtig werd opengevouwen en voorgelezen. Gedurende de hartelike rede liepen de boden rond met groote zilveren bladen, waarop kelken met champagne. Aan het eind bracht de Burgemeester een dronk uit op het congres. Weer moest Joekes antwoorden en hield daarmee de naam van Holland hoog. De beker, waaruit de Burgemeester op het heil van het congres en van de Nederlandsche Studentenkring had gedronken, bood hij daarna namens het Gemeentebestuur onzen gastheeren aan. Zoo keerde de Voorzitter met een kristallen pokel in foedraal weer huiswaarts. Dat is een andere ontvangst dan bij ons, waar de stoet buiten blijft staan en alleen het Bestuur wordt ontvangen.

Terwijl het congres zich liet kiekeken op de trappen buiten snelden we nog even het mooie gebouw door; toen we beneden kwamen ontdekte ik de eerste Nederlandsche hooge hoed, van den rector uit Utrecht, die pas zijn corps in Parijs had vertegenwoordigd en dit nu even in het voorbijgaan waarnam, omdat hij eerder was vertrokken door de watersnood.

De muziek begon te spelen en weg stapten de Vlamingen

met Alwilde, Halls dochter flirt is toch moeilijk als een gisten voor te stellen. Van daar dat de naam, hoewel zeker publiek-trekkend, mij heel onbetekenend voorkomt.

Ik sprak daar van bijzaken; het is typies, hoe de door mij genoemde ideeën eigenlijk de inhoud van het stuk vormen, behalve die is er niets van betekenis in het stuk, geen intrigue of verwickeling, en daardoor zijn er ook een aantal absoluut overbodige personen in. Zo begrijp ik niet, waarvoor Ds. Hall, die zo op de voorgrond is gebracht, eigenlijk dient. Alwilde heeft ook geen noemenswaardige rol; Marna had misschien zonder enige stoornis achter de schermen kunnen blijven, maar.... je kan geen stuk maken zonder er mensen in te laten optreden.

Het is, alsof schrijver bang is geweest, dat zijn stuk geen publiek zou vinden, als hij eenvoudig zijn gedachten erin uitgewerkt had op een manier, die die ideeën waardig was geweest. Daarom zeker heeft hij het hele stuk doorzaaid met zulke belachelijke scenetjes en gesprekken, dat je de hele avond moet zitten brullen van het lachen. Hoewel dit nu heel aardig is, kan ik het geen erg sympathieke manier vinden om zulke ernstige dingen te behandelen. Zeker zijn geestige opmerkingen of scenetjes ter afwisseling heel goed op hun plaats in een ernstig stuk, maar een groot deel der geestigheden is zeer banaal en zelfs voor een deel grof. Zo vind ik het bepaald allergrofst, om geen ander woord te gebruiken, op het einde, bij de verzoening van man en vrouw, hetgeen toch betekent de bereiking van een ideaal van de schrijver en van een groot deel van het publiek, van een schoon en treffend eindpunt, het bed van mevrouw met beddegoed over 't toneel te laten dragen; zo zijn in de tweespraak in 't eerste bedrijf, waar de schrijver toch zeker ernstige en volgens hem goede dingen over jeugd en huwelijk heeft willen zeggen, de moppen over 't wekeronde, enz. vrij plat. De revolverscene is zo bespottelijk gemaakt, dat het publiek bij het afscheid van Tanning, dat toch zeker ernstig bedoeld was, zat te schateren van het lachen.

Het kon echter wel zijn, dat tot deze minder aangename belachelijkheden de vertaling en het spel veel hebben bijgedragen. De spelers overdreven mijnsinziens zeer sterk en werkten maar al te expressielijk op een lachsucces bij de toehoorders.

Mevr. van Eysden—Vink deed ons wederom genieten van haar prachtig spel. Hoe volmaakt en subtiel was dit bv. niet in de scene van het voorlezen der brieven. Haar werd een welverdiende bloemenhulde gebracht. Zij leek mij het beste in de meer ernstige delen.

De heer Nicc de Jong speelde voortreffelijk. Hij was de enige die zich absoluut niet aan overdrijving schuldig maakte. Hoe schitterend was zijn spel in de scene waar hij zijn vrouw verwijt hem verlaten te hebben.

Van de opvatting van de heer Tartaud, omtrent zijn rol begrijp ik niets. Alleen in 't begin was hij goed. „Een hartstochtelijk man” zegt Arvik van hem, ik zou er bij willen voegen verstandig, met schone gedachten; wij kregen een ergerlijke knul te aanschouwen.

Mej. Duymaer van Twist speelde haar kleine rol als gewoonlijk goed, hoewel zij ook nu weer de mimiek overdreef.

achter hun vlaggen aan, om de stad door te trekken en daarna naar het Hooger Handelsgesticht te gaan. Nog iets over hun vaandels. De onze zijn meest stijve plakaten aan een stok bevestigd, zwaar, log alleen als maar maat versiering opgevat. De hunne zijn dundoeken, gemaakt om meegevoerd te worden in optochten, zooals men die om de haverklap in België houdt. Zelfs was er één vlag bij, die van „'t Zal Wel Gaen” uit Gent die gescheurd is als het eerbiedwaardigste regimentvaandel. Elk jaar heeft men daar bij de inschrijving een groote vechtpartij tusschen de verschillende studentenkringen waaraan straatkeien te pas komen en zoo meer, en dan gaat het vaandel mee.

Wij lieten hun de Vlaamsche Hoogeschool eischen, maar eischten zelf wat te eten in de eerste gelegenheid de beste. Ja, congres houden is een vermoeiend werk.

Om zestien uur zat Uw verslaggever in de eerste bank van de groote zaal van het Hooger Handelsgesticht en luisterde naar wat de Heer Plaatsvervangend Beheerder zeide over het congres, de N. S. K. en de inrichting. Toen mochten we het gebouw zien maar moesten gauw weer weg, want haast is het kenmerkend iets van dit congres. Men had niet genoeg speling tusschen de verschillende onderdeelen gelaten, waardoor de boel door te laat beginnen moest spaak loopen.

De andere damesrollen leken mij al heel slecht vertolkt. In Marna's spel kon ik niets bewonderen, het was voortdurend ver beneden middelmaat.

Ook de heer van Voort deed zich niet bepaald als een groot toneelspeler kennen.

De zaal was stampvol, zodat wij weder getuige konden zijn van de belangstelling die deze abonnementsvoorstellingen bij burgers en studenten hebben.

H. G. N.

Studiebelangen.

(Voor Studiebelangen zich, liefst schriftelijk, te wenden tot den Heer A. van den Honert, Van Leeuwenhoeksingel 18.)

WISSELING VOORZITTERSCHAP.

De Heer H. E. Suyver is afgetreden als voorzitter der C. C. en opgevolgd door den Heer W. Brouéius Meyboom.
C. C.

—o—

SAMENSTELLING C. C.

Daar in den laatsten tijd nog al veranderingen in de samenstelling der C. C. zijn gekomen, volgen hier de leden:

Civiele faculteit:	de Heer J. K. Tromp.
Bouwk.	„ „ P. J. Willekes Macdonald.
Werktk.	„ „ H. W. van Tijen.
Scheepsbk.	„ „ G. S. Bakker.
Electrotechn.	„ „ E. Heybroek.
Scheik.	„ „ J. Ph. Korthals Altes.
Mijnbouw.	„ „ A. van den Honert.
Afgev. Handl. Ver.:	„ „ J. C. M. Wijsman.

C. C.

—o—

DE ORGANISATIE DER STUDIEBELANGEN.

Merkwaardige uitingen hoort men toch omtrent de Studiebelangenbehartiging, als daar zijn: de regeling is absoluut verouderd; heeft nooit gedeugd; de C. C. kan wel opdoeken; och, laat er maar bestaan, als er dan weer eens een heele groote gebeurtenis is, dan is ze er ten minste; en dat rapport, dat kijkt toch niemand in; enz.

Al te maal uitingen, die een cynische, laksche, indolente kleur dragen, voor zoover zij niet gebaseerd zijn op onkunde.

Dus, wanneer na het volgende, de onkunde omtrent de regeling opgeheven zal zijn, blijft er niets over dan die meeningen uit opgetrokken neus sfeer, mits er misschien nog een gemotiveerde meening rondsluip, maar die behoort zich dan ook, vooral ná dit stukje, te uiten.

Welnu, zeer kort, en met weglating van wat op dit oogenblik overgeslagen wordt, volgt hier een beschouwing over de werkwijze der C. C.

Samengesteld uit een voorzitter, gekozen door de leden, en een aantal leden, gekozen door de vakverenigingen, en

De muziek met fakkels voorop daarachter een menigte hossende mensen, zoo vertrokken we weer, om naar Haegeman te gaan. Dit hadden we pas toen gehoord, zoodat de andere afgevaardigden al naar Métropole waren gegaan waar het banket werd gehouden. Voor het huis van den zieke, die op zijn bed het heele congres regelde, werd stil gehouden de muziek speelde, het Bestuur ging het huis binnen en wij even later er achter aan, omdat we den inrichter van het congres persoonlijk wilden bedanken. We belanden in een slaapkamer van de derde verdieping, waar een jonge, blond gebaarde man op een leunstoel zat, omgeven door zijn familie. De Smet gaf hem uit naam van de N. S. K. een gouden penning als aandenken en huldeblijk en sprak daarna uit het raam tot de menigte, die beneden stond te joelen. We drukten Haegeman warm de hand en dankten hem uit naam der Hollandsche studenten voor zijn werken.

Daarna paktten we een tram om tijdig aan het banket te verschijnen, waarover de volgende week meer.

R. v. I.

(Wordt vervolgd).

een afgevaardigde der Handleidingenvereeniging, houdt de C. C. minstens wekelijks haar vergaderingen in de I. I.

Die C. C. behartigt de studiebelangen in samenwerking met de vakvereenigingen en Handleidingenvereeniging (de laatste echter op haar speciale wijze). Dat beteekent, dat de C. C. zich bezighoudt met alle mogelijke gevallen, die zich voordoen, of waarover zij haar gedachten wil laten gaan. Een geval, dat meer bijzonder een faculteit raakt, en van belang is, wordt besproken met het bestuur der vakvereeniging; evenzoo, wanneer het meerdere faculteiten geldt. De C. C. houdt dus steeds de centrale leiding.

Uit den aard der zaak dragen vele werkzaamheden een correctief karakter. Van ons studeerenden kan zeker niet verwacht worden, dat wij een gepreciseerd inzicht hebben in de studie voor ingenieur, daar wij niet kunnen overzien, welke invloed een bepaalde factor op onze ontwikkeling heeft. Dat overzicht komt pas ná de invloed zelf in de praktijk gevoeld te hebben. Maar daar staat tegenover dat wij, met onze studie, ons een bepaald denkbeeld vormen van onze taak als ingenieur. En al is dat denkbeeld nog vaag, daarom hebben wij daar toch rekening mee te houden en dat als richtsnoer te nemen. Juist dat voortdurende aandacht schenken aan alle questies, verhindert de besteding van minder gewenschte toestanden en voorkomt andere.

Die werkzaamheden dragen meestal een dusdanig karakter, dat zij in de loop harer ontwikkeling niet gepubliceerd kunnen worden. Slechts het bereikte resultaat komt in de vorm van mededeelingen onder de oogen der ingeschrevenen. Een overzicht geeft het rapport, vandaar zijn groote waarde. Het is een terugblik en een formuleering van de wenschen van ons standpunt. Erkende waarde heeft het daarom voor onze autoriteiten.

Een open oog voor den invloed die alle factoren der studie op ons hebben, is samengetrokken in de C. C. En dat de C. C. haar standpunt zuiver wil stellen toont de aangekondigde algemeene enquête, omdat daarmee het vestigen van een inzicht in de werking der regeling bereikt wordt.

S.

—o—

HANDLEIDINGEN-VEREENIGING.

Als afgevaardigde van de Handleidingvereeniging in de Centrale Commissie is benoemd de Heer J. C. M. Wijsman.

Technische Hoogeschool.

AFDEELING DER WERKTUIGBOUWKUNDE,
SCHEEPSBOUWKUNDE EN ELECTROTECHNIEK.

De Voorzitter van de Afdeling der Werktuigbouwkunde, Scheepsbouwkunde en Electrotechniek der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan een der ingenieurs-examens, welke door genoemde afdeling zullen worden afgenomen vóór de Zomervacantie 1910, zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris dier afdeling, Professor L. A. van Royen, vóór 1 Maart 1910.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in de Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr. te Delft.

Bij beschikking van Zijne Excellentie den Minister van Binnenlandsche Zaken d.d. 11 Februari 1910 is:

1e. met ingang van 16 Februari 1910, aan F. Fontein, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de analytische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft;

2e. voor het tijdvak van 16 Februari tot en met 31 Augustus 1910 benoemd tot assistent voor de analytische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, W. Bal, te Delft.

Bibliotheek „Societeit Phoenix”.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. NEDERLANDSCH.

Jules Renard. — Natuurlijke Historietjes.

II. FRANSCH.

Ch. Baret. — Propot d'un homme qui a bien tourné.

III. ENGELSCH.

Cuey-Na-Gael. — Ireland its Humour and Pathos.

H. G. Wells. — The Time machine, etc.

IV. DUIJSCH.

Otto Julius Bierbaum. — Die Yankee doodle Fahrt.

V. LITTERATUURGESCHIEDENIS.

Willem Kloos. — Een daad van eenvoudige rechtvaardigheid.

(Studies over onze 18e Eeuwsche Dichters).

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVINGEN.

S. C. L. Hanken-Parker. — The Mother of the House of Orange.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN EN ONDERWIJS.

Fr. Engels. — Het ontstaan van de Familie, van het Privaat-eigendom en van den Staat.

P. L. Tak. — Herdrukken uit de Kroniek.

XI. PHYSIOLOGIE EN GENEESKUNDE.

Dr. C. H. Stratz. — Gezondheidsleer voor de vrouw.

XIV. BROCHURES.

Wouter Hutschenruyter. — Het Muziekleven onzer Vaders in de XVIIe Eeuw.

C. Meyer. — Christian Science.

OP BOEKVERKOOPING GEKOCHT.

I. NEDERLANDSCH.

Anoniem. — Het Spreeuwte fluitende en zingende allerhande liedjes op bekende oude en nieuwe wijzen. Anno 1808.

Anoniem. — De Bloemendaler Minnezangster, zingende de meest gezochtste en vermakelijkste Huwelijkszangen.

Anoniem. — De verreezene Hippolytus, ontdekkende, de Natuur, eigenschappen, toemeloze hartstochten, onkuische liefde en ijdelheid der vrouwen. Anno 1711.

C. H. Spies. — Het Petermanneken. (Een spookgeschiedenis uit de dertiende eeuw).

J. van Paffenrode. — Gedichten. Anno 1711.

Simon Gorter. — Een Keurbundel. (Uitgezochte verzameling opstellen).

Anoniem. — Groninger Studentenliederen, verzameld in 1833.

Anoniem. — Het geheim ontdekt, Of 't hollig bollig Leeven van verscheide hedendaagsche Kameniers met de Komptoirknegts, opgeheldert en vermeerderd door 't gevolg van 't bedrijf der Lakeyen ten Koetsiers met de Dienstmeiden. Beneevens haar dagelijksche Marktbank. Anno 1707.

II. FRANSCH.

Scarron. — Théâtre Complet.

Beaumarchais. — Memoires.

La Fontaine. — Contes et Nouvelles.

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVINGEN.

Dr. F. J. L. Krämer. — De negentiende Eeuw. (Historisch Gedenkboek).

A. Weremeus Buning. — Onze Marine-Glorie (1639—1673).

Anoniem. — Beknopte geschiedkundige en plaatselijke beschrijving der stad Delft. 1840.

VII. KOLONIËN, LAND- EN VOLKENKUNDE,
REISBESCHRIJVINGEN.

Leo Frobenius. — Aus den Flegeljahren der Menschheit.

„ „ — Die reifere Menschheit.

CORRESPONDENTIE.

Aan J. M. Met het oog op de groote plaatsruimte reeds aan deze kwestie gegeven hebben we gemeend uw schrijven niet te moeten opnemen.

Aan T. K. van L. Uw schrijven aangehouden tot de komende redactievergadering. In dit nummer komt reeds een stuk van gelijke strekking van de heer E. Hymans voor.

Aan J. E. Wegens plaatsgebrek is uw stuk blijven liggen.

Aan H. S. T. Plaatsgebrek noodzaakt ons ook uw schrijven aan te houden.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

Het Bestuur heeft zich, tengevolge van de j.l. gehouden Bestuursverkiezing, voorloopig als volgt samengesteld:

J. G. de Voogt,	President.
H. R. Beukelman,	Secretaris.
C. M. van Wijngaarden,	Penningmeester.
W. Weisfelt,	Vice-Secretaris.

AGENDA.

DEN HAAG.

Vrijdag 18 Febr. Gebouw v. K. en W. Concert van het Residentie-orkest; 8 uur.

Ned. Tooneel: „Weerloos”; 8 uur.

Zaterdag 19 Febr. Geb. v. K. en W.: Vijfde abonnementsconcert (serie B), van het Concertgebouw-orkest, onder leiding van Willem Mengelberg; solist John Coates (zang); 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 18 Febr. Groote Schouwburg. Rott. Tooneelgez.: „Als de jonge wijn bloeit”; 8 uur.

Zaterdag 19 Febr. Groote Schouwburg. Wiener Operette: „Ein Walzertraum”; 8 uur.

Zondag 20 Febr. Tivoli-Schouwburg. Ned. Tooneel: „De demi-monde”; 8 uur.

Tivoli-Schouwburg.: Albert Vogel als tooneelspeler; 2½ uur.
Groote Schouwburg. Rotterd. Tooneelgezelschap: „Als de jonge wijn bloeit”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

Sociaal-Demokratische Arbeiders Partij.

— Afdeling DELFT. —

OPENBARE VERGADERING

op Donderdag 24 Februari 1910,

's avonds 8 uur,

in de kleine Concertzaal van Stads Doelen.

Spreekster: Mevr. ROLAND HOLST.

ONDERWERP:

Sociaal-Democratie en Hervormingen.

Entrée 25 cent. Seriekaarten geldig.

Let wel: AANVANG 8 UUR. DEBAT VRIJ.

E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor gedragen kleederen. Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELI.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

Soc. Dem. Arb. Partij.

Afdeling DELFT.

Alle Brochures, de Sociaal-Democratie betreffende, zijn verkrijgbaar bij:

J. M. TEN HOOPE,
Hugo de Grootstraat 81.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

OUR HOMES

AND HOW TO MAKE THE BEST OF THEM

By Walter Shaw Sparrow

Author of „The English House and its Styles”, „Hints on House Furnishing, etc.”, and Compiler of „The British Home of To-day”, „The Modern Home”, etc. etc.

With 24 full-page plates in colour, 6 double-page plates in colour and over 120 illustrations in half-tone.

— Price 7/6 net. —

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

SPEENHOFF. SPEENHOFF.
Liedjes, wijzen en prentjes.

— 5 bundels. —

Prijs per bundel | ingenaaid / 0,50
| gebonden „ 0,75

Alle 5 bundels in één band gebonden
slechts / 2,90.

Voorradig bij J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot 33. — Delft.